

heden paa, at det var nødvendigt at give en Bemyndigelse til Udtællingen. Det er heller ikke faa — det har jeg gjentaget; det har jeg i det Mindste sagt 3 Gange — at man paa nogen Maade gaaer Landstinget for nær, om man ogsaa lader denne Bestemmelse staae, da der Intet er til Ginder for, at man kan forelægge Sagen først for Landstinget, men saa maa den vedkommende Minister paatage sig det Ansvar at søge Tillægsbevilling og derved faae Bemyndigelse til Udbetaling, thi, naar den vedkommende Minister vil paatage sig det Ansvar at udsætte at faae Bemyndigelse til Udtællingen, til efterat Udtællingen har fundet Sted, kan Rigsdagen ikke sige Noget derimod. Det er den historiske Gang af denne Sag. Nu kan det gjerne være, at ved Sagens yderligere Udvikling er den kommen til at staae i finantsielle Love, hvor det ikke var nødvendigt, nemlig hvor det Finantsielle var faa underordnet, at den ikke burde staae der, som f. Ex. i Loven om Afhændelse af offentlige Stiftelses Gods. Der havde den ikke sin rette Plads. Men deraf følger paa ingen Maade, at det ikke er et Nødvendighedskrav, hvis Opfyldelse man ikke kan undbrage sig, naar der af Regjeringen fordres en saadan bestemt Anviisning. Der er imidlertid lovet, at dette skal blive fyldestgjort ved Genbringingsforslag til Finantsloven.

Madvig: Det gjør mig ondt at skulle fortsætte denne Forhandling længere, men den høitærede Minister erklærer, at han ikke vil indskrænke Landstingets Ret, og gjør dertil en Tilføielse, hvori der dog indeholdes en Indskrænkning; thi han sagde ganske nylig: at selv Love som denne Lønningslov kunne forelægges i Landstinget, naar Ministeren vil paatage sig et særligt Ansvar, men naar Ministeren ikke vil dette, maa den først i Folkethinget, for at denne Clausul kan komme ind, ligesom han ogsaa i et tidligere Foredrag har sagt, at Sagen var i Orden, naar denne Clausul var der og de med Hensyn til Finantslovens Forelæggelse forefætrede Former vare iagttagne. Det er det, vi bestandigt komme tilbage til, at denne Clausul medfører en Hændelse af Love, der ikke ere Finantslove, til Folkethinget. Hvad nu

angaaer den Ret og den Forbring, som den høitærede Minister siger, at han har, kan jeg paa ingen Maade anerkjende den. Regjeringen forelægger et Lovudkast, saaledes som f. Ex. denne Lønningslov, og det er jo ikke Rigsdagen eller specielt Landstinget, der har indført denne Bestemmelse i Loven, at den skal gjælde allerede for det første Finantsaar. Naar nu Regjeringen siger, at den har Krav paa en Anviisning, maa den komme og præsentere denne Anviisning, saa kan Landstinget acceptere og underskrive den. Men der maa ikke istedetfor den Anviisning, der er fordret i Grundlovens § 52, substitueres noget Andet. I § 52 omtales en Anviisning, der indeholdes i den aarlige ved Rigsdagens Begyndelse forelagte Finantslov. Hvis Regjeringen derved optager Noget, der indeholder en Anviisning paa Resultatet af denne Lov, saa, hvis vi vedtage Loven, ere vi ogsaa forpligtede til at vedtage denne Anviisning. Men den høitærede Minister har ikke Ret til at fordre, at vi istedetfor denne Anviisning skulle udstede ham et andet Document, hvortil der, som det har vist sig, knytter sig andre Forbring. Man kan kun fordre, at vi skulle udstede et saadant Document, som Grundloven fordrer. Forresten skal jeg være villig til og har allerede været villig til at imødekomme den høitærede Minister.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke vidtløftiggjøre Forhandlingerne, da dette Duffe vist er udtalt fra begge Sider. Det er jo vist altid lettere at anerkjende statsretlige Krav, man selv har, end at anerkjende dem hos Andre. Hos mig staaer det klart og indlysende som en ligefrem statsretlig, eller, som jeg hellere vil kalde det, moralsk Ret til, naar der stæer en Pengebevilling, at der da gives en Bemyndigelse til Udbetaling.

Andræ: Den historiske Udvikling, som den høitærede Minister kom tilbage til, forekommer mig paa ingen Maade at være nøiagtig, og det forekommer mig, at der ved den skjuler sig den samme Misforstaaelse, som i det Hele synes at træde frem i de forskjellige Paastande fra den høitærede Ministers Side. Han sagde, at den simple Maade, hvorpaa